

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/40/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1320010805
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamko
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1320010805.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Šamka a sudcov Mgr. Marcely Kosovej a JUDr. Jána Goliana, PhD., v trestnej veci obžalovaného E. G., stíhaného pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) Tr. zák. o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/134/2020 zo dňa 21.10.2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.10.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného E. G. , nar. XX.XX.XXXX v Z., z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/134/2020 zo dňa 21.10.2021, tento uznal obžalovaného E. G. za vinného, pre skutok právne kvalifikovaný, ako zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 25.06.2019 v čase 0 19.20 hod. v Bratislave na V. ulici pod mostom v smere na Vajnorskú ulicu mal bez príslušného oprávnenia pri sebe 1 kus plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom béžového kryštalického materiálu, ktoré na výzvu príslušníkov PZ odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave III dobrovoľne vydal, pričom znaleckým posudkom Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru sp. zn. PPZ-KEU-BA-EXP-2019/8390 zo dňa 04.07.2019 bolo zistené, že uvedené plastové vrečko s tlakovým uzáverom obsahovalo 2756 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 76,9 % hmotnostných, teda 2119 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá 27 obvykle jednorazovým dávkam drogy, ktorá je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradená do II. skupiny psychotropných látok,

Za predmetný skutok mu súd prvého stupňa uložil podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. r. zák., § 39 ods. 4 Tr. zák., súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, 4 mesiace. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného zaradil pre výkon trestu odňatia slobody, do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., § 74 ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému uložil ochranné proti toxikomanické liečenie ústavnou formou. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. Súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/11/2020 zo dňa 30.6.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/80/2021 zo dňa 14.09.2021, ako je všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil.

V písomnom odôvodnení obhajca poukazuje, že vo vzťahu k uloženému trestu odňatia slobody v trvaní 4 roky a 4 mesiace súd v odôvodnení napadnutého rozsudku len vo všeobecnej rovine uviedol, že pri ukladaní trestu a jeho výšky vychádzal z ustanovení § 34 Tr. zák., pričom však konkrétne neodôvodnil v kontexte ktorých ustanovení a akým konkrétnym spôsobom ich aplikácie dospel práve k takej výške trestu odňatia slobody, ktorú klientovi uložil.

Následne poukázal na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSSR“) zo dňa 27.06.2017, sp. zn. Tpj 35/2016, na zjednotenie v otázke možnosti/nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n) a písm. l) Tr. zák. v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Tr. por. Upriamil pozornosť na druhú právnu vetu v spojení so štvrtou právnou vetou, v ktorých NSSR konštatoval, že poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. predpokladá okrem priznania sa páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo, je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a (procesne ako obžalovaného) po prijatí vyhlásenia o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Tr. por.

Uviedol tiež, že ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák., v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku (po prijatí takeého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Vo vzťahu k druhej vete zjednocujúceho stanoviska NSSR poukázal na zápisnicu o hlavnom pojednávaní zo dňa 21.10.2021, v rámci ktorého súd vyhlásil napadnutý rozsudok, a to konkrétne na 3. stranu zápisnice, ktorá obsahuje záverečnú reč a posledné slovo, z ktorých obsahu jednoznačne vyplýva, že obžalovaný spáchaný čin aj v rámci týchto procesných úkonov pred súdom úprimne oľutoval.

Obhajca následne uviedol, že na základe uvedených skutočností považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný nakoľko z neho nie je jednoznačné či a akým spôsobom súd vzal pri ukladaní trestu odňatia slobody a určovaní jeho výšky v úvahu jednotlivé poľahčujúce okolnosti (v intenciách zjednocujúceho stanoviska NSSR) a či relevantne zohľadnil tiež tú skutočnosť, že klientovi popri uložení trestu odňatia slobody uložil ďalší trest vo forme ochranného liečenia, a to konkrétne ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou podľa § 73 ods.1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. v spojení s ust. § 74 ods. 2 Tr. zák. na podklade čoho má obhajca za to, že je vymeraný trest odňatia slobody neprímerane prísny.

Na základe týchto okolností navrhol, aby súd napadnutý rozsudok v časti výroku o treste odňatia slobody zrušil a podľa ust. § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že obžalovanému uloží trest odňatia slobody v kratšej výmere.

Poškodený nevyužil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu, ktoré mu bolo súdom prvého stupňa doručené v súlade s § 314 Tr. por.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť a včasnosť odvolania podaného oprávnenou osobou, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por., preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd po predložení veci nezistil žiadne také vady napadnutého rozsudku alebo konania, ktoré mu predchádzalo, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozsudku na neverejnom zasadnutí. Odvolací súd teda nariadil vo veci verejné zasadnutie.

Krajský súd, ako súd odvolací vykonal verejné zasadnutie za účasti obžalovaného, obhajcu a prokurátora.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca uviedol, že sa pridriava písomných dôvodov podaného odvolania. Zdôraznil, že obžalovaný je mladý človek, chce viesť riadny život, k trestnej činnosti sa priznal a túto oľutoval. Obhajca uviedol, že uložené ochranné liečenie má pre obžalovaného väčší význam, ako dlhodobý výkon trestu odňatia slobody. Poukázal tiež na ostatnú novelu trestného zákona, kde zákonodarca rozlišuje dílerstvo a prechovávanie drog pre vlastnú potrebu, čo by malo byť trestané menej prísne. Záverom navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku a treste, a uložil obžalovanému trest odňatia slobody v kratšej výmere.

Prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že považuje rozsudok súdu prvého stupňa za správny, navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, že ho celá situácia mrzí, svoju závislosť na drogách neriešilo a nemá odvahu si ju priznať ani sám pred sebou, alebo pred manželkou. Uviedol že vďačný súdu, že mu bolo uložené ochranné liečenie, pričom uviedol tiež, že v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné na rozhodnutie o obžalobe tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por., dôkazy vykonal zákonným spôsobom, správne ich jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. vyhodnotil, a svoje rozhodnutie aj zákonným spôsobom odôvodnil.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III podal dňa 12.11.2020 na Róberta Lašša obžalobu pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. d) Tr. zák. na totožnom skutkovom základe, ako je uvedený v úvodnej časti tohto odôvodnenia.

Súd prvého stupňa vykonal hlavné pojednávanie, pričom na úvod obžalovanému umožnil vykonať jedno z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 Tr. por. a obžalovaný vykonal vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. teda, že sa cíti byť vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu obžalobou kladie za vinu. Následne súd prvého stupňa obžalovanému kládol otázky podľa § 333 ods. 3 Tr. por. (v odôvodnení rozsudku nesprávne uvedené ustanovenie § 333 ods. 1 Tr. por.). Po tomto procesnom postupe, súd prvého stupňa prijal vyhlásenie obžalovaného a vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, prečítaním znaleckého posudku, prečítaním odpisu z registra trestov a oboznámením sa z ostatnou časťou spisového materiálu. Osobitne súd prvého stupňa oboznámil spisový materiál Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/11/2020, ako podklad pre ukladanie súhrnného trestu.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd prvého stupňa následne rozhodol napadnutým rozsudkom, pričom obžalovaného uznal za vinného zo žalovaného zločinu, vymeral mu vyššie uvedený trest, uložil ochranné opatrenie v podobe ústavného protitoxikomanického liečenia.

Z hľadiska viny obžalovaného odvolací súd dodáva, že táto v zásade nebola sporná, obžalovaný sa ku skutku priznal, tento oľutoval. Obžalovaný tento postoj k trestnej činnosti prezentoval od začiatku vyšetrovania, pričom ho zavŕšil vykonaním vyhlásením o svojej vine na úvod hlavného pojednávania. Krajský súd rovnako konštatuje, že obžalovaný svoju vinu ani nenapadol odvolaním.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa správne dospel k záveru, že ak obžalovaný neoprávnene prechovával psychotropnú látku, naplnil všetky zákonné znaky žalovaného zločinu. Súd prvého stupňa taktiež správne poukázal, že obžalovaný bol doposiaľ 8 krát súdne trestaný a žalovaného skutku sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Súd prvého stupňa tiež správne pri ukladaní trestu neopomenul skutočnosť, že obžalovaný už bol v minulosti odsúdený za zločin a to falšovanie, pozmeňovanie a neoprávnená výroba peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Krajský súd konštatuje, že súd prvého stupňa pri odôvodnení druhu a výmery trestu síce podrobnejšie neodôvodnil naplnenie podmienok pre ukladanie súhrnného trestu, tento však ukladal správne a v súlade so zákonom. Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava

IV, sp. zn. 3T/11/2020 zo dňa 30.06.2020, bol obžalovaný uznaný za vinného za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2, v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. za skutok spáchaný 29.09.2019. Tento rozsudok voči obžalovanému nadobudol právoplatnosť 14.09.2020. Skutku, za ktorý je stíhaný v súčasnom konaní, sa dopustil 25.06.2019 a teda posudzované trestné činy sú spáchané vo viacčinnom súbehu. K tomu odvolací súd udáva, že odsudzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa za iný trestný čin sa rozumie prvý odsudzujúci rozsudok o inom trestnom čine toho istého páchatela bez ohľadu na to, či tento rozsudok bol prípadne v riadnom alebo mimoriadnom opravnom konaní zrušený, pokiaľ aj po tomto opravnom konaní vec skončila právoplatným odsúdením páchatela za uvedený trestný čin. Uloženie súhrnného trestu prichádza do úvahy len v prípade viacčinného súbehu trestných činov, a to len vtedy, ak bol páchatel' za časť trestnej činnosti odsúdený, ak je možné k takémuto odsúdeniu prihladať. Viac trestných činov je v súbehu len vtedy, pokiaľ medzi spáchaním časovo prvého z nich a časovo posledného z nich nebol vyhlásený súdom prvého stupňa odsudzujúci (hoci neprávoplatný) rozsudok, resp. doručený trestný rozkaz za nejaký trestný čin toho istého páchatela.

Krajský súd ďalej konštatuje, že súd prvého stupňa správne pri výroku o treste vychádzal z ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák., podľa ktorého sa dolná hranica trestnej sadzby zvyšuje o jednu polovicu pri opätovnom spáchaní zločinu. Pri takto zvýšenej trestnej sadzbe sa obžalovaný pohyboval výmerou v dolnej hranici trestnej sadzby od šiestich rokov a šiestich mesiacov, až po hornú hranicu trestnej sadzby, ktorá predstavovala výšku desať rokov. Súd prvého stupňa vzhľadom na okolnosti prípadu a vyhlásenie viny obžalovaného na hlavnom pojednávaní pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 4 Tr. zák. (správne malo byť vo výroku uvedené aj "per analogiam"). Okresný súd v tomto kontexte postupoval správne a to v súlade so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp z. Tpj 55/2016, podľa ktorého ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Pri aplikácii ustanovení § 38 ods. 5 a § 39 ods. 4 Tr. zák. pri výmere trestu obžalovanému, je možné mimoriadne znížiť trest odňatia slobody o jednu tretinu a to na 4 roky 3 mesiace a 15 dní. Pokiaľ teda súd prvého stupňa uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 4 mesiace, uložil tak trest na samej spodnej hranici zákonom ustanovenej zníženej trestnej sadzby a odvolací súd sa s týmto postupom v plnom rozsahu stotožňuje, nakoľko zohľadňuje nielen opätovné spáchanie zločinu zo strany obžalovaného, ale aj jeho vyhlásenie viny na hlavnom pojednávaní.

Súd prvého stupňa nepochybil ani pri zaradení páchatela do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie úmyselného trestného činu a taktiež nepochybil pri zrušení výroku o treste Okresného súdu Bratislava IV, nakoľko tento výrok uložením súhrnného trestu konzumoval do vlastného rozhodnutia za splnenia zákonom determinovaných podmienok.

K odvolacím námietkam obžalovaného treba uviesť, že tento v prvom rade namieta, že pri obžalovanom je potrebné postupovať v intenciách Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj/55/2016. K tejto námietke odvolací súd udáva, že aj súd prvého stupňa a rovnako aj krajský súd v intenciách tohto stanoviska konal a rozhodoval. Skutočnosť, že súd prvého stupňa použil tento stanoviska a teda tento postup podrobne neodzrkadlil v odôvodnení svojho rozhodnutia, ešte bez ďalšieho neznamená, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je správne a zákonné a malo, či muselo byť zrušené

V námietke obžalovaného, v ktorej poukazuje na nepriznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. odvolací súd udáva, že táto námietka obžalovaného nie je relevantná. Odvolací súd pripomína, že obžalovanému súd prvého stupňa zvyšoval dolnú hranicu trestnej sadzby podľa ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. o jednu polovicu a zároveň použil ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu, t. j. použitím ustanovenia § 39 ods. 4 per analogiam Tr. zák. dal súd najavo, že priznanie obžalovaného berie pri ukladaní trestu do úvahy a bolo pre neho zásadným, nakoľko bez vyhlásenia viny obžalovaného na hlavnom pojednávaní by aplikácia ustanovenia § 39 ods.

4 per analogiam Tr. zák. vôbec neprichádzala do úvahy. Nešlo tu teda zo stany okresného súdu o pochybenie, ktoré by malo byť kasačným dôvodom.

Pokiaľ obžalovaný namietal nepreskúmateľnosť rozsudku vo výroku o treste a to pre absenciu posúdenia pohľadujúcich a priťažujúcich, je možné konštatovať, že súd prvého stupňa odôvodnil druh a výmeru trestu síce pomerne stručne, avšak výrok o treste je napriek tomu v súlade so zákonom, tak ako to bolo už popísané vyššie.

Ďalšou odvolacou námietkou obžalovaného bola skutočnosť, že mu bol okrem trestu odňatia slobody ukladaný aj trest vo forme ochranného liečenia, čo podľa názoru obžalovaného súd prvého stupňa nezohľadnil pri druhu a výmere trestu. S touto námietkou sa odvolací súd nestotožňuje.

Ochranné liečenie je upravené v § 73 Tr. zák. ako druh ochranného opatrenia, ktoré sú zakotvené v piatom diely Trestného zákona. Ochranné opatrenie nie je možné považovať za trest, ale ide o druh sankcie, ktoré sa ukladá spravidla popri treste. Rovnako ochranné opatrenia od trestu odlišuje skutočnosť, že ich je možné uložiť aj mimo odsudzujúceho rozsudku (teda bez uznania viny) napríklad, ak je páchatelovi zastavené trestné stíhanie pre jeho nepríčetnosť, avšak je potrebné zabezpečiť ochranu spoločnosti liečbou takejto osoby. Odvolací súd k tejto skutočnosti uvádza, že ochranné liečenie bolo obžalovanému uložené podľa § 73 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., ako osobe, ktorá spáchala trestný čin v súvislosti s návykovou látkou. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že súd prvého stupňa pri jeho uložení správne vychádzal zo zabezpečeného a na hlavnom pojednávaní aj vykonaného dôkazu - znaleckého posudku, v zmysle záverov ktorého znalkyňa uviedla, že odporúča ochrannú ústavnú liečbu počas výkonu trestu. K tomu navyše odvolací súd udáva, že ochranné opatrenie nie je možné považovať za ďalší trest uložený obžalovanému, nakoľko sa ochranné liečenie spravidla vykonáva počas výkonu trestu odňatia slobody. Ochranné liečenie je potrebné považovať za sankciu, ktorá je súdom uložená z dôvodu zvýšenia šance na resocializáciu páchatel'a a jeho následné zaradenie do vedenia riadneho života, po výkone trestu odňatia slobody. Rovnako ochranné liečenie má za úlohu ochrániť spoločnosť a to pred páchatel'om, ktorý buď pod vplyvom, alebo v súvislosti s návykovou látkou pácha trestnú činnosť. K tomu navyše odvolací súd udáva, že samotný obžalovaný si je vedomý potreby sa liečiť, čo prezentoval na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu tým, že je vďačný, že mu bolo uložená liečba.

Obžalovaný v odvolaní tiež namietal neprimeranú výšku trestu. S touto námietkou obhajoby sa nie je možné stotožniť. Pokiaľ súd prvého stupňa mimoriadne znižoval trest odňatia slobody a zároveň ho neznižil v zmysle vyššie citovaného stanoviska NS SR o celú jednu tretinu, nie je možné takýto postup súdu prvého stupňa považovať za postup, ktorým by bol uložený neprimeraný trest. Z hľadiska posudzovania výmery trestu v odvolacom konaní je prieskumná povinnosť odvolacieho súdu limitovaná na primeranosť, či neprimeranosť uloženého trestu. Skutočnosť, že má obžalovaný o znížení vymieraného trestu iné predstavy, nie je spôsobilá vyvolať zákonný predpoklad neprimeranosti trestu. Odvolací súd v tomto kontexte poukazuje napr. na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2To/17/2015, podľa ktorého neprimeraným trestom v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. sa rozumie taký trest, ktorý je z pohľadu zásad ukladania trestov uvedených v § 34 a nasl. Tr. zák. čo do jeho druhu alebo výmery príliš prísny alebo príliš mierny. Povedané inými slovami, odvolací súd môže z tohto dôvodu zrušiť výrok o treste a uložiť nový trest iba vtedy, ak je medzi uloženým trestom a trestom, ktorý by pri správnom postupe podľa uvedených zákonných ustanovení upravujúcich zásady ukladania trestov mal byť uložený, výrazný (prílišný) rozdiel. K tomu odvolací súd dodáva, že obžalovanému v rámci odvolacieho konania, bolo možné znížiť trest minimálne. Rozdiel v treste v rozsahu niekoľkých dní, nepovažuje odvolací súd za takú výmeru, ktorá by spôsobila neprimeranosť uloženého trestu súdom prvého stupňa a teda absentoval dôvod revidovať trest podľa ustanovení § 321 ods. 1 písm. e) Tr. zák.

Krajský súd pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne závery, ku ktorým dospel prvostupňový súd. Argumentácia prvostupňového súdu v napadnutom rozsudku je konkrétna na základe riadne a zákonne zisteného skutkového stavu, pričom poskytuje odpovede na všetky pre rozhodnutie relevantné otázky. Následne krajský súd, ako súd odvolací poskytol obžalovanému konkrétne dôvody, pre ktoré považoval jeho odvolanie za nedôvodné a akými úvahami sa pri tomto závere riadil.

Odvolací súd teda nezistil žiadne vážne dôvody pre zmenu ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku, a preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.